

Arbejdsgiverforening. Dette Lovforslag er i høj Grad Arbejdsgiverforeningens Lovforslag, men det bør det ikke være, lige saa lidt som en Lovgivning paa dette Omraade bør være de samvirkende Fagforbunds Lov; det bør være en Lov, som netop tager samfundsmæssige Hensyn til begge Sider.

Skal vi da se Forholdene aabent i Øjnene, som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven opfordrede til ved første Behandling, maa jeg sige, at jeg tror, at hvis der til Vinter bliver en Arbejdsløshed af blot nogenlunde samme Omfang som nu eller sidste Vinter, maa der ske et af to: enten at det foreliggende Lovforslags Gennemførelse vil komme til at betyde det voldsomste Angreb paa Kommunernes Økonomi, eller at Ministeren igen maa komme til Rigsdagen og bede om en ekstraordinær Lovgivning. Som Spareforanstaltning er dette Lovforslag efter min Mening i det store og hele Blændværk. Saafremt Arbejdsløsheden gaar ned, vil det, Samfundet skulde yde efter den gældende Lovgivning, kun blive ringe; men bliver Arbejdsløsheden stor i den kommende Vinter, betyder den gældende Ordning Afskaffelse en sviende Byrde for alle danske Kommuner. Saa betyder det netop en Omflytning, som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven sagde, af Byrden og intet andet, og Omflytningen er en Omflytning af Byrden fra Landets Storindustri til Landets Kommuner. Og det tror jeg ikke, hverken er principielt rigtigt eller i Øjeblikket forsvarligt.

Med Hensyn til de Besparelser, dette Forslag skulde betyde, mente man fra først af fra Ministeriets Side, at det vilde betyde en Besparelse paa 10 Mill. Kr. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen erkendte ved første Behandling, at der højst kunde være Tale om en Besparelse paa 6 Mill. Kr., og det ærede Medlem Hr. C. J. F. Svens Betragtninger nu gik ud paa noget lignende. Men naar Forslaget altsaa kun betyder en Besparelse paa 6 Mill. Kr., og naar man betænker de forøgede Forpligtelser, Kommunerne vil faa i den kommende Vinter, mon man da ikke hellere fra Flertallets Side skulde tage de 4 Mill. Kr.s reelle Besparelse for det offentlige, som jeg har foreslaaet, og saa opretholde den Ordning, der har vist stor Modstandskraft i de Aar, den har været gældende?

Jeg vil gerne tilføje, at havde den højtærede Minister været villig til Forhandling paa denne Linie, kunde han maaske endda være kommet adskilligt videre. Jeg har i Udvalget opfordret Ministeren til saadanne Forhandlinger og har peget paa Punkter,

hvor der utvivlsomt kunde optages frugtbare Forhandlinger. Og hvis Ministeren havde været villig dertil, kunde jeg have tænkt mig, at endog Socialdemokratiet vilde have drøftet en Ordning, der havde til Formaal at opretholde det nugældende System med visse Ændringer. Der vilde da have været Udsigt til at gennemføre en Ordning med alle Partier, hvilket dog i det lange Løb vilde vise sig at være den holdbareste.

Men den højtærede Minister afslog ganske enhver Tanke herom. Og naar den højtærede Minister gjorde det, skulde jeg tro, at det staaer i Forbindelse med, at dette Forslag, ogsaa efter hvad Ministeren har sagt, har andre Formaal end Besparelsesformaal, idet det gaar ud fra den Tanke, der er herskende i Dansk Arbejdsgiverforening, at den gældende Ordning er et Værn for de nugældende Lønninger, som det nuværende Ministerium ønsker for enhver Pris at tvinge ned. Jeg tror dog, at Ministeren, hvis han deler denne Anskuelse, tager fejl. Den nuværende Ordning indeholder efter min Mening ikke andet Værn for de nugældende Lønninger end det, der indeholdes i, at den hindrer den værste Sult i arbejdsløse Perioder. Men selv om denne Ordning nu ødelægges gennem en Flertalsvedtagelse her, vil Forholdene her i Landet dog stadig nødvendigvis være saadanne, at det bliver andre Organer, først og fremmest Kommunerne, der bliver nødsaget til at lindre den værste Nød paa dette Omraade.

Jeg har dernæst stillet Ændringsforslag om en Forandring af de gældende Regler vedrørende Nødhjælpsarbejder. Det er en kendt Sag, at Nødhjælpsarbejderne, som man i sin Tid fra Venstres Side satte saa store Forhaabninger til, er blevet af ret ringe Betydning. Reglerne for deres Igangsættelse har været for stive, og der er derved fremkommet det Forhold, at Nødhjælpsarbejder i Virkeligheden mange Steder anses for den dyreste Form at faa et Arbejde udført under. Den af Flertallet foreslaaede Ændring vil efter min Mening gøre Reglerne endnu stivere og endnu mindre anvendelige i det praktiske Liv. Jeg har derfor foreslaaet, at Anerkendelse af Nødhjælpsarbejder skal ske ikke af de nuværende Amdsudvalg, der har vist sig meget omstændelige, men gennem den nuværende Afdeling af Arbejdsmævnet for ekstraordinær Arbejdsløshed. Endvidere foreslaas det, at Fondens Tilskud ikke blot skal kunne ydes med 2½ Kr. pr. Arbejdsdag, men ogsaa som et samlet Beløb, der dog ikke maa udgøre gennemsnitlig over disse 2½ Kr. Der skal isaa Fald gives de Institutioner, der iværksætter Arbejdet, frie